

[Landbrugsministeren.]

Denne Bemærkning gælder ogsaa Udtalelser, der er faldet fra andre ærede Medlemmer.

Jeg skal kun omtale de Ting, der har voldt størst Betænkelighed, og i øvrigt udtale Villighed til Forhandling i et Udvalg om alle de Spørgsmaal, man har ønsket drøftet.

Det, man først og fremmest har kritiseret, er § 11 om Udvidelsen af det Tidsrum, hvori en ny Ejer ikke har fri Adgang til at hugge i Skoven, som han lyster, fra 10 til 15 Aar. Det er ganske vist en Udvidelse, men jeg har det Indtryk, at man fra alle Sider er enig om, at den nuværende Bestemmelse har gjort stor Gavn med Hensyn til Bevarelsen af Skove, men at man alligevel fra forskellige Sider erkender, at enkelte Ejere paa Trods af denne Bestemmelse har misrøgtet Skovene, naar de 10 Aar er gaaet. Jeg har derfor ment det rigtigt at foreslaa en Forlængelse af det Tidsrum, der hidtil har været fastsat, men det er naturligvis ikke noget Principspørgsmaal for mig; mener man, at 10 Aar er tilstrækkeligt, kan vi godt forhandle om det, jeg mener ikke, at en mere moderne Skovlovgivning bør strande paa dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til § 18, der handler om Græsningsretten i Skovene, er det min Opfattelse, at hvis man overhovedet tillader Græsning i Skovene — jeg er ikke saa helt uenig med det ærede Medlem Hr. Holstein i, at det er tvivlsomt, hvorvidt man skal tillade det —, er det ikke meget værd, hvis man i Paragraffen indsætter den Bestemmelse, at man skal have Ret til at lade Kreaturer græse i Skoven, naar der ikke foretages Skade paa Træerne, da samtidig at indføre en Bestemmelse om, at det skal være under Opsigt. Bestemmelsen om, at man har Ret til at lade Kreaturer græse i Skovene, for saa vidt der ikke sker Skade paa Træerne, maa være tilstrækkelig, saa er Ejerne underkastet Straffebestemmelser, hvis Bestemmelsen overtrædes. Bestemmelsen om, at det skal ske under Opsigt, er jeg bange for kun vil blive en Papirbestemmelse, og derfor har jeg ikke ønsket at medtage den; men selvfølgelig, mener man, at en saadan Bestemmelse har nogen Betydning, er jeg villig til at forhandle ogsaa om det Punkt.

Jeg tror, det var de to Ting, det ærede Medlem Hr. Nørskov særlig hæftede sig ved, uden at han dog dermed vilde godkende alle Lovforslagets andre Bestemmelser; han ønskede en Forhandling i et Udvalg angaaende andre Ændringer.

Til det ærede Medlem Hr. Ulrich vil jeg gerne sige, at i hans Skattebemærkning er jeg ganske uenig med ham. Jeg er mere enig med det ærede Medlem Hr. Holstein, der udtalte, at den Ejendomsbeskatning, vi har nu, ingenlunde er mere uretfærdig over for Skovene end over for almindelig Landbrugsjord. Jeg mener ikke, Beskatningen er uretfærdig hverken over for Skovbrug eller Landbrug, men skal man tale om Uretfærdighed, tror jeg, det er det ærede Medlem Hr. Holstein, som har Ret i sine Betragtninger, og ikke det ærede Medlem Hr. Ulrich.

Paa Skovenes Bevarelse har det ingen Indflydelse, om man i Stedet for den nuværende Skat gaar over til en mindre Skat i Fremtiden. Det har ikke den fjerneste Betydning for Skovenes forsvarlige Drift, for en betydelig Lettelse af Beskatningen vilde øjeblikkelig resultere i en Prisstigning paa Skove: Naar Skoven skiftede Ejere, vilde Prisen være højere, og Renter og Skatter tilsammen for den fremtidige Ejer vilde være mindst lige saa store, som hvis man fastholder de nuværende Skatter. Ogsaa Ejerens Interesse i at drive en Skov som Naaletræsskov i Modsætning til Bøgeskov, fordi det er mere økonomisk, vil være akkurat lige stor, enten man fortsætter med den nuværende Skatteordning, eller man gaar over til en Lettelse heri, der betyder større Rentebyrde. Jeg tror ingenlunde, det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ret i den Betragtning, at det modsatte skulde være rigtigt. Men det nytter ikke noget, at vi uddyber denne Diskussion, for vor Opfattelse i saa Henseende er sikkert saa vidt forskellig, at der ikke opnaas noget som helst derved, og jeg skal derfor gaa over til Forslagets Enkeltgheder.

Det ærede Medlem var betænkelig ved, at man var gaaet bort fra den Bestemmelse, der fandtes i Lovforslaget i Fjor om Konstatning af, hvad der er Fredskov, og hvad der ikke er Fredskov, og, naar det var Fredskov, Grænserne for disse Fredskove, og var gaaet over til at foreslaa, at det blev paalagt den Ejer, som mente sig fritaget for Fredskovs-pligten, at konstatere dette. I Fjor var man her i Rigsdagen meget betænkelig ved denne Konstatning fra det offentliges Side af Hensyn til de store Udgifter, og der har ogsaa været Betænkelighed i Ministeriet; vi har derfor i Ministeriet udarbejdet Forslaget paa et andet Grundlag, hvorved man kunde nedsætte disse Udgifter, og er gaaet over til dette, at en Skovejer, som tror at være forurettet, kan klage og kan faa gennemført denne Konstatning. Men naturligvis kan man forhandle i Udvalget om en anden Af-